

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

דנג"ץ 78526-08-26

דנג"ץ 78757-08-26

לפני :

כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

המבקשים

בדנג"ץ 78526-08-26

והמשיבים 8-7

בדנג"ץ 78757-08-26 :

1. ח"כ אביחי בוארון

2. לביא זכויות האזרח, מינהל תקין ועידוד

ההתיישבות

המבקשים

בדנג"ץ 78757-08-26

והמשיבים 3-1

בדנג"ץ 78526-08-26 :

1. בחרנו בחיים! – משפחות שכולות ונפגעי פעולות

איבה

2. הרצל חג'אג'

3. בועז קוקיא

נגד

המשיבים 9-4

בדנג"ץ 78526-08-26

והמשיבים 6-1

בדנג"ץ 78757-08-26 :

1. שר המשפטים

2. היועצת המשפטית למשרד המשפטים

3. מפכ"ל המשטרה

4. פרקליט המדינה

5. שר התפוצות והמלחמה באנטישמיות

6. משמר הדמוקרטיה הישראלית

בקשות לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון

בבג"ץ 65416-03-26 מיום 12.8.2026 שניתן על-ידי כבוד הנשיא

י"עמית והשופטים ד' מינץ ו-ח' כבוב

בשם המבקשים

בדנג"ץ 78526-08-26

והמשיבים 8-7

בדנג"ץ 78757-08-26 :

עו"ד אבישג שוורץ

בשם המבקשים

בדנג"ץ 78757-08-26

והמשיבים 3-1

בדנג"ץ 78526-08-26 :

עו"ד אלחנן מירון, עו"ד איתמר מירון

החלטה

1. בפני שתי בקשות לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה מיום 12.8.2026 בבג"ץ 65416-03-26. בפסק הדין נדחתה בדעת רוב עתירה שכוונה למתן הוראות שונות ביחס לניהול החקירה הנוגעת להדלפת הסרטון ממתקן "שדה תימן" (הנשיא י' עמית והשופט ח' כבוב נגד דעתו החולקת של השופט ד' מין).

2. הבקשות נסבות על פרשה שהולידה עד כה התדיינות מסועפת ורבת עלילות. בשלב הנוכחי אין צורך להציג את השתלשלות העניינים במלואה, וניתן להסתפק בעיקרי הדברים בלבד. מכל מקום, חשוב להבהיר בפתח הדברים כי כעת עומדת לדיון שאלה מצומצמת יחסית הנוגעת רק לפסק הדין האחרון שעסק בהיבט מסוים של הפרשה. שאלה זו היא האם בפסק הדין האמור נקבעה הלכה העומדת בסתירה להלכה קודמת או הלכה שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה יש מקום לדיון נוסף בה – הכול בהתאם לאמת המידה הקבועה בסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט). אקדים ואומר כי תשובתי לכך היא בשלילה. כפי שיוסבר, למסקנה זו עוגן ברור בדין בהתאם להלכה הפסוקה ביחס למסגרת של דיון נוסף.

קיצור ההליכים הקודמים

3. ברקען של הבקשות עומד אירוע שהתרחש ביום 5.7.2024. במועד זה הובהל לבית חולים כלוא מרצועת עזה שהוחזק במתקן "שדה תימן" לאחר שנמצא כי הוא סובל מפגיעה גופנית קשה. בעקבות האירוע נפתחה חקירה נגד חיילי מילואים ששירתו במקום (במסגרת "כוח 100") בחשד שהתעללו בו. בהמשך אף הוגש נגדם כתב אישום חמור, שלבסוף בוטל בחודש מרץ 2026 בהחלטה עדכנית שקיבל הפרקליט הצבאי הראשי הנוכחי. ביני לביני הכלוא עצמו שוחרר מהכלא לרצועת עזה. בהתחשב באמור, המעשים שיוחסו לחיילי המילואים אינם נושא לדיון בשלב זה. עם זאת, אי אפשר להימנע מלציין כי חקירת האירוע, ובפרט ביצוע מעצרים, לוו בשיח ציבורי ער שאף הוביל להפרת סדר שהתבטאה בפריצה המונית לבסיסי צה"ל בשדה תימן ובבית ליד (הקריה המשפטית הצבאית).

4. רלוונטי יותר לענייננו הוא פרסום תקשורתי שנעשה ביום 6.8.2024 ובו הוצג סרטון ממצלמת האבטחה במתקן "שדה תימן". בסרטון תועדה לכאורה הפגיעה בכלוא. הדלפתו של הסרטון לתקשורת, וליתר דיוק חקירת ההדלפה, עומדת במוקד ההליך

שבפני. כבר מתחילת הדרך חיילי המילואים שנחשדו בפרשה מחו נגד הדלפת הסרטון וראו בה פגיעה קשה בזכויותיהם. הם ותומכיהם תבעו חקירה החלטית לבירור האחראים להדלפה.

5. הטיפול בפרשת ההדלפה התקיים בצלם של הליכים משפטיים רבים, ובכלל זה עתירות רבות שהוגשו לבית משפט זה (לא אחת, על-ידי המבקשים כאן). לענייננו חשוב לציין כי בחודש דצמבר 2024 רשויות האכיפה בצה"ל פתחו בבדיקה מקדימה של הדלפת הסרטון. ההחלטה על כך התקבלה אגב דיון בעתירות שאחת מהן הוגשה על-ידי המבקשים בדנג"ץ 78757-08-26, ארגון "בחרנו בחיים!" – משפחות שכולות ונפגעי פעולות איבה" ושני הורים שכולים (להלן ביחד: בחרנו בחיים!) – בעתירות האמורות התבקש בית משפט זה להורות על פתיחה בחקירה על-ידי גוף חיצוני לצבא. בשים לב להערות שהשמיע בית משפט זה בדיון שהתקיים בהליך – החליטו משיבי המדינה שם שהליך הבדיקה המקדמית יהיה נתון לפיקוח מטעם היועצת המשפטית לממשלה באמצעות המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים). על רקע זה העתירות נמחקו ביום 2.2.2025 (בג"ץ 33366-09-24, השופטים מין ו-י' כשר ואנוכי).

6. התמשכותו של הליך הבדיקה הובילה להגשת עתירה נוספת לבית משפט זה על-ידי בחרנו בחיים, ואף זו כוונה לכך שתינתן הוראה על פתיחה בחקירה. בשלבים מוקדמים של ההתדיינות בעתירה נמסר כי אין בסיס להמשך הטיפול במישור הפלילי. אולם, בסוף חודש אוקטובר 2025 עדכנה היועצת המשפטית לממשלה כי נפתחה חקירה של משטרת ישראל בעניין ההדלפה. בסמוך לאחר מכן, ביום 31.10.2025, הפרקליטה הצבאית הראשית דאז (להלן: הפצ"רית) שלחה לרמטכ"ל מכתב, שבו היא הודתה כי אישרה את הדלפת הסרטון לאמצעי התקשורת וביקשה לסיים את תפקידה. כעבור מספר חודשים, ולנוכח ההתפתחויות האמורות, ביום 19.1.2026 נמחקה העתירה (בג"ץ 74997-08-25, המשנה לנשיא נ' סולברג, השופטת י' וילנר והשופט כבוב).

7. ביני לביני, ביום 1.11.2025 (למחרת מכתבה של הפצ"רית לרמטכ"ל), שר המשפטים שלח ליועצת המשפטית לממשלה מכתב שבו צוין כי מכוח סעיף 23 לחוק שירות המדינה (מינויים), התשי"ט-1959 (להלן: חוק המינויים) הוא קובע שהיא והכפופים לה מנועים מטיפול בפרשת ההדלפה ונדרשים לחדול מכל עיסוק בה. בהמשך לכך, ביום 6.11.2026 ניתנה חוות דעת על-ידי היועצת המשפטית של משרד המשפטים, שבה צוין כי על היועצת המשפטית לממשלה ועל המשנה לפרקליט המדינה (תפקידים מיוחדים) להימנע מהשתתפות בפיקוח על החקירה בעניין ההדלפה, בין השאר לנוכח

האפשרות שיצטרכו למסור עדות בפרשה כמי שהיו מעורבים בבדיקה המקדמית. בהמשכו של אותו היום שר המשפטים הטיל על נציב תלונות הציבור על שופטים, השופט (בדימ') א' קולה, את מילוי תפקידה של היועצת המשפטית לממשלה בפרשה, עד שתוסר המניעה שלה.

8. נגד החלטה זו של שר המשפטים הוגשה עתירה לבית משפט זה שהתקבלה פה אחד ביום 16.11.2025 (בג"ץ 18615-11-25, השופטת וילנר, השופט א' שטיין והשופטת ג' כנפי-שטייניץ (להלן: עניין משמר הדמוקרטיה)). במאמר מוסגר יוער כי הדיון בהליך זה אוחד עם עתירה נוספת שהגישו המבקשים בדנג"ץ 78526-08-26, ח"כ אביחי בוארון וארגון לביא – זכויות האזרח, מינהל תקין ועידוד ההתיישבות (להלן ביחד: לביא) (בג"ץ 3545-11-25). העתירה האמורה, שכוונה לכך שהיועצת המשפטית לממשלה לא תעסוק בחקירת ההדלפה, נדחתה כבלתי אקטואלית לאחר שזו הודיעה על הפסקת מעורבותה בפרשה.

9. ובחזרה להכרעה בעניין משמר הדמוקרטיה – בפסק הדין העיקרי שכתבה השופטת וילנר (ושאליו הצטרפו יתר שופטי ההרכב תוך הוספת דגשים מטעמים) נקבע כי בנסיבות העניין שר המשפטים אכן היה מוסמך לקבל החלטה מכוח סעיף 23 לחוק המינויים ולמנות גורם אחר למילוי תפקידה של היועצת המשפטית לממשלה ביחס לטיפול בפרשה. אולם, המינוי הקונקרטי לתפקיד בוטל, על רקע סעיף 11 לחוק נציב תלונות הציבור על שופטים, התשס"ב-2002 האוסר על הנציב לכהן בתפקידים נוספים. בתוך כך, בפסק הדין נקבעו סייגים לשימוש בסמכותו של שר המשפטים, בין השאר מההיבט של תנאי הכשירות שבהם צריך לעמוד מי שיקבל מינוי מכוחה.

10. באופן יותר ספציפי, בעניין משמר הדמוקרטיה נקבע כי המקרה מאופיין בנסיבות נדירות וחריגות ביותר, העולות כדי "הכרח" להעביר את סמכויותיה של היועצת המשפטית לממשלה לגורם אחר. בהקשר זה צוין כי לגורמים בכירים ביותר בייעוץ המשפטי לממשלה ובפרקליטות המדינה הייתה מעורבות קודמת באירועים הנחקרים, וכן הודגשה חוות הדעת מטעם היועצת המשפטית של משרד המשפטים שהוזכרה לעיל. בהמשך לכך, על מנת לצמצם את הפגיעה בעצמאותה של התביעה הפלילית, הוגדרו בפסק הדין מגבלות הנוגעות להפעלת הסמכות מכוח סעיף 23 לחוק המינויים. בכלל זה נקבע כי העברת הסמכות תיעשה ככלל לגורם מהייעוץ המשפטי לממשלה או מפרקליטות המדינה. בנסיבות המקרה, אשר הוכרו כחריג לכלל, נקבע כי העברת הסמכות תיעשה לעובד מדינה בכיר, משפטן מובהק, שתחום עיסוקו בעבר או בהווה

כרוך בהפעלת שיקול דעת בתחום התביעה או החקירה הפלילית. כן נקבע כי לא ניתן להעביר סמכות הנוגעת לחקירה קונקרטית לעובד מדינה שלו שיוך פוליטי בעבר או בהווה, וכי לא ניתן לעשות כן כאשר מושא החקירה הוא גורם פוליטי. עוד הובהר כי מניעותה של היועצת המשפטית לממשלה שנקבעה בחוות דעתה של היועצת המשפטית של משרד המשפטים חלה אך ביחס לשלב הפיקוח על הליך החקירה, וכי בהתאמה אף הסמכויות שניתן להעביר נוגעות רק לשלב החקירה. לבסוף הודגש כי ההחלטה בהתאם לסעיף 23א(ד) לחוק המינויים תעמוד בתוקפה עד להסרת המניעה.

11. להשלמת התמונה יצוין עוד כי ביום 4.12.2025 הורה הנשיא עמית על קיומו של דיון נוסף בפסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה, תוך פירוט השאלות שבהן הוא יתמקד (דנג"ץ 54128-11-25). בהחלטה הובהר כי השאלות יידונו במישור העקרוני בלבד, להבדיל מיישומן בנסיבות הקונקרטיות של פרשת ההדלפה, כך שבכל מקרה ההכרעה בדיון הנוסף לא תחול על המקרה דנן.

12. החלטה נוספת של שר המשפטים מכוח סעיף 23א לחוק שירות המינויים, שבה הטיל את התפקיד האמור על השופט (בדימ') י' בן-חמו, נפסלה ביום 3.12.2025 בפסק דין של בית משפט זה (בג"ץ 58681-11-25, הנשיא עמית, השופטת וילנר והשופט כבוב (להלן: עניין בן-חמו)). זאת, בשל אי-עמידתו של המינוי בדרישות שנקבעו בעניין משמר הדמוקרטיה. מאז ועד היום שר המשפטים לא עשה שימוש חוזר בסמכותו האמורה, ובשל כך החקירה הוסיפה להתנהל על-ידי המשטרה ללא פיקוח חיצוני.

13. ביום 3.2.2026 המשטרה הודיעה כי תמו פעולות החקירה בתיק. על רקע זה היועץ המשפטי למשטרה פנה ליועצת המשפטית של משרד המשפטים וציין כי בהתחשב בממצאים שהתגלו יש לבחון מחדש את סוגיית ניגוד העניינים, כדי לקבל החלטה באשר להעברתם של חומרי החקירה לגורם מוסמך מתאים. מבלי לפרט יצוין כי בהמשך לכך הוגשה לבית משפט זה עתירה שנמחקה ביום 17.3.2026 תוך שמירת טענות בשל השינוי המשמעותי שחל בתשתית העובדתית שביסודה (בג"ץ 71267-02-26, הנשיא עמית, השופטת כנפי-שטייניץ ואנוכי). זאת, על רקע חוות דעת עדכנית מטעם היועצת המשפטית של משרד המשפטים שנמסרה במהלך ההתדיינות בתיק. בחוות הדעת העדכנית נקבע בין השאר כי היועצת המשפטית לממשלה עודנה מצויה בניגוד עניינים ביחס לטיפול בפרשה, וכך גם אנשי לשכתה – בהתחשב בממשק הישיר שהם קיימו עם חשודים בפרשה ובאפשרות שישמשו כעדים בהליך הפלילי. לצד זאת, היועצת המשפטית של משרד המשפטים מצאה כי לא ידוע על מעורבות משמעותית של פרקליט המדינה בשלבים

קודמים של הפרשה, וכי בהיותו הגורם הבכיר במערכת שלא חלה עליו מניעות, ניתן להעביר לידיו את חומרי החקירה לצורך המשך הטיפול בתיק.

העתירה ופסק הדין שביסוד הבקשות דנן

14. ביום 25.3.2026 הוגשה העתירה שביסוד ההליך הנוכחי על-ידי בחרנו בחיים. העתירה כללה שלושה ראשים: ראשית, התבקש בה סעד שיורה ליועצת המשפטית של משרד המשפטים לקבוע כי פרקליטות המדינה בכללותה ופרקליט המדינה בפרט מצויים בניגוד עניינים ואינם יכולים להשתתף בניהולה של החקירה בפרשה ובפיקוח עליה. לחלופין, בית משפט זה התבקש להורות ליועצת המשפטית של משרד המשפטים לקבוע כי טרם העברתם של חומרי החקירה לגורמים בפרקליטות יינתן לשר המשפטים פרק זמן נוסף למינוי מפקח חיצוני לחקירה. שנית, התבקש סעד שיורה לשר המשפטים למנות בהקדם מפקח חיצוני לחקירת ההדלפה. שלישית, התבקש סעד שיורה למפכ"ל המשטרה לקיים חקירה פלילית "יעילה ומקיפה" ביחס לפרשה.

15. בתמצית, בעתירה נטען כי נפלו פגמים בחוות דעתה העדכנית של היועצת המשפטית של משרד המשפטים, שבה היא שינתה מעמדה המקורית ביחס למניעות של פרקליט המדינה. בכלל זה נטען כי חוות הדעת העדכנית מבוססת על תשתית עובדתית לקויה וכי אין בה כדי להסיר את החשש מפני ניגוד עניינים של פרקליט המדינה. בהקשר זה הודגשו הקביעות בעניין משמר הדמוקרטיה, שלפיהן המניעות ביחס לטיפול בחקירה חלה על שורה של בכירים בפרקליטות המדינה. לפי הנטען בעתירה, חומרת הפרשה ואמון הציבור אינם מאפשרים להפקיד את המלאכה בידי פרקליט המדינה.

16. במהלך חודש מאי 2026 הוגשו התגובות המקדמיות בתיק. בתמצית, משיבי המדינה סברו שדין העתירה להידחות על שלושת ראשיה, בהדגישם כי אין מקום לסטות מהאמור בחוות דעתה העדכנית של היועצת המשפטית של משרד המשפטים שניתנה לאחר שחלו התפתחויות עובדתיות משמעותיות. בשונה מכך, שר המשפטים טען כי יש לקבל את העתירה בהתייחס לסעדים שהופנו כלפי היועצת המשפטית של משרד המשפטים ומפכ"ל המשטרה. בתגובה מטעמו נטען כי מניעותו של פרקליט המדינה נותרה בעינה וכי יש להחזיר את הסוגיה להכרעתה של היועצת המשפטית של משרד המשפטים רק לאחר שימונה פרקליט מלווה לחקירה על-ידי שר המשפטים. ליתר דיוק, שר המשפטים סבר כי מאחר שטרם מונה פרקליט מלווה – כלל לא ניתן לקבוע שהושלמה החקירה. שר המשפטים הוסיף וטען כי הוא התקשה למצוא בעל תפקיד

שיעמוד בדרישות שנקבעו בפסקי הדין בעניין משמר הדמוקרטיה ובעניין בן-חמו. אשר על כן, הוא אף ביקש מבית משפט זה להבהיר את התנאים שהוגדרו למינוי מכוח סעיף 23 לחוק המינויים ולהרחיב את קבוצת המועמדים הפוטנציאליים למינוי. להשלמת התמונה יצוין כי להליך צורפו כמשיבים עמותת משמר הדמוקרטיה הישראלית, שהסכימה עם עיקרי עמדתם של משיבי המדינה, וכן לביא, שהסכימו עם עיקרי עמדתו של שר המשפטים.

17. בפסק הדין הנזכר בפתח הדברים דחה בית משפט זה את העתירה. הראש השלישי של העתירה (שענינו בטיב החקירה שניהלה המשטרה) נדחה פה אחד, ואילו שני הראשים הראשונים (שענינם בחוות דעתה של היועצת המשפטית של משרד המשפטים ובחיובו של שר המשפטים למנות גורם מלווה לחקירה) נדחו בדעת רוב של הנשיא עמית, שאלה הצטרף השופט כבוב, נגד דעתו החולקת של השופט מין.

18. בפסק דינו של הנשיא עמית הוצג הרקע לדיון, תוך הדגשה שהמוקד בשלב זה הוא ביישומן של הקביעות בעניין משמר הדמוקרטיה ובעניין בן-חמו על הנסיבות העדכניות של הפרשה, מבלי להרהר אחריהן. הנשיא עמית הוסיף ועמד על כך שבהתאם לפסק הדין שניתן בעניין משמר הדמוקרטיה, נקודת המוצא היא שקביעת קיומה של מניעות של גורם מסוים בשלב החקירה בפרשה מסורה ליועצת המשפטית של משרד המשפטים (להבדיל משר המשפטים עצמו). הנשיא עמית ציין עוד כי ביום 28.8.2023 – זמן רב לפני קרות האירועים – שר המשפטים פרסם הודעה כללית שלפיה בכל מקרה שבו היועצת המשפטית לממשלה מנועה מלעסוק בעניין מסוים, הוא מטיל את תפקידה בעניין העמדה לדין על פרקליט המדינה עד שתוסר המניעה. הנשיא עמית הדגיש כי הודעה זו נדונה אף בפסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה, וכי ניתן היה לפעול בהתאם לאמור בה אף בעניינו אלמלא המסקנה של שופטי ההרכב לפיה פרקליט המדינה היה מנוע באותו שלב מלעסוק בחקירת ההדלפה. על רקע זה הנשיא עמית ציין כי מאחר שחוות הדעת העדכנית של היועצת המשפטית של משרד המשפטים היא שפרקליט המדינה אינו מנוע עוד מעיסוק בפרשה, ככל שלא נפל בה פגם – הרי שההודעה האמורה חוזרת לתוקפה באופן אוטומטי, ומכוחה תפקידה של היועצת המשפטית לממשלה בקשר לחקירת ההדלפה עוברים לידי פרקליט המדינה.

19. הנשיא עמית ציין עוד כי קיימת מחלוקת עובדתית בין הצדדים ביחס לשאלה האם שלב החקירה בפרשה הסתיים: בעוד שהייעוץ המשפטי לממשלה והמשטרה סבורים ששלב זה כבר הסתיים, העותרים ושר המשפטים חלקו על כך. על רקע זה, הנשיא עמית

קבע כי מטעמי יעילות, הדיון בטענות ייעשה על יסוד ההנחה הנוחה יותר מבחינתם של העותרים, דהיינו שהחקירה טרם הסתיימה.

20. בהמשך לכך, הנשיא עמית דחה את הטענות שהועלו ביחס לחוות הדעת עצמה. בראש ובראשונה נדחתה הטענה לפיה כל עוד שר המשפטים לא השתמש בסמכותו לפי סעיף 23א לחוק המינויים לשם פיקוח על החקירה, וכל עוד גורם כזה לא קבע שאין צורך בהשלמות חקירה ופרקליט המדינה אינו מעורב בפרשה – לא ניתן לשלול את מניעותו של פרקליט המדינה. הנשיא עמית הטעים כי לאורך שבועות ארוכים העותרים נמנעו מהגשת עתירה נגד שר המשפטים תוך התייחסות להשלכות שעשויות להיות לאי-מינויו של גורם תחת היועצת המשפטית לממשלה, וקבע כי בכך התנהלותם נגועה בשיהוי משמעותי. הנשיא עמית ציין כי ניתן להתרשם שהם המתינו לראות "לאן הרוח נושבת" ופנו לבית משפט זה רק לאחר שהחקירה הובילה למסקנות שאינן לשביעות רצונם, ובפרט משנשללה מעורבותו של פרקליט המדינה ונקבע כי הוא אינו מנוע עוד מעיסוק בפרשה. דברים דומים נאמרו גם ביחס ל-לביא ולשר המשפטים עצמו, תוך הטענה שהשר נמנע מלהפעיל את הסמכות שהופקדה בידיו בעניין משמר הדמוקרטיה במשך שבועות ואף חודשים.

21. הנשיא עמית הוסיף ובחן, לגופו של עניין, אם אי-מינויו של גורם שיפקח על החקירה פגם בחוות דעתה העדכנית של היועצת המשפטית של משרד המשפטים – והשיב על כך בשלילה. הנשיא עמית ציין כי הטענה לפיה מינויו של מפקח על החקירה הוא בגדר תנאי הכרחי להשלמתה, כך שלא ניתן לשלול את מעורבותו של פרקליט המדינה בפרשה בלעדיו, עומדת בסתירה ללשונו המפורשת של פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה ולתכליתו. בכלל זה צוין כי בפסקה האופרטיבית בעניין משמר הדמוקרטיה נקבע כי "ככל שהשר יקבל החלטה חדשה... על ההחלטה לעמוד באמות המידה והמגבלות המפורטות בפסק הדין" (שם, בסוף פסק הדין), וכי כך נקבע גם בעניין בן-חמו (שם, בפסקה 31). לנוכח האמור קבע הנשיא עמית כי בהתאם ללשונם של פסקי הדין הקודמים, מינוי מפקח על החקירה נותר בגדר אפשרות בלבד. עוד ציין הנשיא עמית כי קבלת עמדתם של העותרים עלולה להוביל להארכת קיומה של מניעות גם הרבה לאחר תום שלב החקירה הפורמלית, בין השאר בהתחשב בכך שלעתים השלמות חקירה מבוצעות אף לאחר הגשת כתב אישום – כל זאת כאשר פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה קבע שעסקינן במניעות זמנית, התחומה לשלב החקירה ויכולה להסתיים אף קודם להשלמתה. נוסף על כך, הנשיא עמית ציין כי ביסודו של פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה עמדה התכלית של שמירה על עצמאותה של מערכת אכיפת החוק הפלילי

מפני השפעות פוליטיות. על רקע זה נקבע כי גישתם של העותרים מקנה לשר המשפטים השפעה ניכרת על חקירות פליליות, בין השאר על דרך הימנעות ממינוי מפקח לחקירה.

22. הנשיא עמית אף עמד על כך שככלל, בדיקת מניעות אמורה להיות מבוססת על התשתית העובדתית הקיימת – ולא על אפשרויות היפותטיות הנוגעות למידע שאולי יתגלה בעתיד. עוד הודגש כי הרף להתערבות שיפוטית בהחלטות בעניין ניגוד עניינים בשירות הציבורי הוא גבוה ומחמיר, ולא כל שכן כאשר מדובר בחשש ספקולטיבי או תיאורטי. בכל הנוגע לתשתית העובדתית, הנשיא עמית ציין כי חוות הדעת המקורית של היועצת המשפטית של משרד המשפטים נסבה על כיוונים אפשריים לחקירה, על סמך המידע המוגבל שהיה ידוע באותה עת. לעומת זאת, כך נקבע, בחודשים שחלפו מאז – ובפרט לאחר פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה – המשטרה ביצעה פעולות חקירות בפיקוח הדרגים הבכירים ביותר בה. כן צוין כי היועצת המשפטית של משרד המשפטים חזרה וביקשה מהמשטרה התייחסויות משלימות וקיימה פגישה עם ראש אגף החקירות והמודיעין במשטרה קודם למתן חוות דעתה העדכנית. בשים לב לכך, קבע הנשיא עמית כי חוות דעת זו נסמכה על תשתית עובדתית "רחבה לאין שיעור" מהתשתית העובדתית שהייתה בשלב הראשוני. לנוכח האמור, הנשיא עמית הוסיף וקבע כי בחוות הדעת העדכנית לא נפל כל פגם וכי אין כל עילה להתערב בה, כך שיש לדחות את הראש הראשון של העתירה, ובהתאמה גם את ראשה השני.

23. לבסוף, הנשיא עמית דחה אף את ראשה השלישי של העתירה, בהדגישו את ההלכה הפסוקה לפיה בית המשפט לא ייטה לתת הוראות לרשות החוקרת. בנסיבות העניין צוין כי הטענות שהועלו אינן עומדות ברף הגבוה הנדרש להצדקתה של התערבות שיפוטית בניהול חקירתה של הפרשה. זאת, בין השאר בשים לב לכך שהחקירה נוהלה בפיקוחם של הגורמים הבכירים ביותר במשטרה. כאמור, דחיית ראשה השלישי של העתירה הייתה מקובלת על כלל שופטי ההרכב. לעומת זאת, באשר לשני הראשים הראשונים של העתירה רק השופט כבוב הסכים עם הנשיא עמית.

24. השופט מינץ, בדעת מיעוט, סבר כי פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה הושתת על ההנחה שבמקרה זה מדובר בחקירה המצריכה מינוי של גורם מפקח ומלווה. השופט מינץ ציין כי הדברים עולים הן מהאמור בפסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה עצמו והן מפסק הדין בעניין בן-חמו. לנוכח האמור השופט מינץ הבהיר כי לשיטתו "היה ברור לחלוטין שבנסיבות העניין יש הכרח במינוי גורם מפקח ומלווה לחקירה" (בפסקה 10) ושלל את עמדת הנשיא עמית לפיה הדבר נותר בגדר אפשרות בלבד.

25. השופט מ'ינן הוסיף ופירט את הרקע לפרשה, בציינו כי די בתיאור תמציתי "כדי להמחיש את גודל השבר שגררה הפרשה, את הרגישות והזהירות שמחייב העיסוק בה, ובהתאם גם את הצורך החיוני במינוי גורם מפקח ומלווה עצמאי ובלתי-תלוי לחקירה" (בפסקה 12). בהמשך לכך השופט מ'ינן עמד על החשיבות הנודעת למינויו של גורם שיפקח על החקירה, כפי שהדברים באו לידי ביטוי גם בחוות דעתה המקורית של היועצת המשפטית של משרד המשפטים. השופט מ'ינן הדגיש כי שיקולים אלה אף עמדו לנגד עיניו של בית משפט זה בעניין משמר הדמוקרטיה, שהרחיב את המניעות שנקבעה בחוות הדעת המקורית והורה כי הגורם המפקח שימונה יהיה חיצוני למערך הייעוץ המשפטי לממשלה ולבכירי הפרקליטות. עוד ציין השופט מ'ינן כי כל עוד לא מומש פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה, על דרך קיום "חקירה תחת הפיקוח הנאות, כלל לא היה מקום להידרש מחדש לשאלת המניעות של בכירי פרקליטות המדינה לעסוק בחקירה" (בפסקה 14). בנסיבות אלה, השופט מ'ינן סבר כי לא ניתן לומר שהתשתית לקביעת המניעות התעדכנה, ובהתאמה אין לומר שקביעת המניעות מסורה ליועצת המשפטית של משרד המשפטים, ולא ניתן לקבוע שבאופן אוטומטי הגורם שאמור לפקח על החקירה הוא פרקליט המדינה.

26. אשר לתכליתו של פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה, השופט מ'ינן ציין כי לצד החשיבות הנודעת למניעת פוליטיזציה של המשפט הפלילי ניצבה תכלית חשובה לא פחות: "הבטחת ניהולה של חקירה פלילית ראויה, עצמאית ואמינה, הנעדרת מעורבות של גורם הנגוע בחשש לניגוד עניינים" (בפסקה 16). על רקע זה, השופט מ'ינן סבר כי עמדתם של העותרים לפיה הסרת המניעות של בכירי פרקליטות המדינה תיעשה רק לאחר מינויו של גורם מפקח ניטרלי לחקירה, הולמת את פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה.

27. עוד קבע השופט מ'ינן כי גם אם ניתן היה להסיר את המניעות עוד בשלב החקירה, השאלה העומדת על הפרק היא מה נדרש לצורך כך. לגישתו, הכוונה הברורה העולה מעניין משמר הדמוקרטיה היא שהסרת המינוי תתאפשר אך ורק לאחר מינוי גורם מפקח – כתנאי בלעדיו אין. השופט מ'ינן הוסיף כי משלא מונה גורם מפקח לחקירה טרם בשלה העת לבחינה מחדש של שאלת המניעות של פרקליט המדינה. כל זאת, כך לשיטתו, על מנת שלא לרוקן מתוכן את פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה.

28. השופט מ'ינן סבר עוד כי על פני הדברים קיים פער שקשה לגשר עליו בין שתי חוות הדעת של היועצת המשפטית של משרד המשפטים. בהקשר זה צוין כי חוות הדעת

העדכנית נסמכה על תיאור כללי ותמציתי של טיב המעורבות של הגורמים במשרד המשפטים, מבלי לעיין בחומר החקירה עצמו, וכי ניתן היה לסבור שנדרשת תשתית משמעותית יותר לצורך שינוי העמדה שהובעה בחוות הדעת המקורית. לבסוף, השופט מינץ ציין כי אינו מסכים לעמדתו של הנשיא עמית באשר לסוגיית השיהוי, בין השאר מאחר שגם אם תתקבל הדעה שקם כאן שיהוי סובייקטיבי, לשיטתו בנסיבות העניין לא קם שיהוי אובייקטיבי במובן זה שלא ייגרם נזק מהעברת ממצאי החקירה לבחינתו של גורם מפקח.

29. בסיכומו של דבר, במישור האופרטיבי השופט מינץ סבר כי היה מקום להוציא צו על-תנאי המופנה כלפי שר המשפטים ומורה לו לבוא וליתן טעם מדוע לא יעשה שימוש בסמכותו לפי סעיף 23א לחוק המינויים ויפעל למינוי גורם מפקח לחקירה, בהתאם למגבלות שנקבעו בעניין משמר הדמוקרטיה.

30. להשלמת התמונה יצוין כי הנשיא עמית נדרש לעמדתו של השופט מינץ וציין כי לא הוסבר בה מדוע חוות הדעת המקורית של היועצת המשפטית של משרד המשפטים, שהייתה מבוססת הרבה פחות מחוות דעתה העדכנית, צריכה להיחשב עדיפה מבחינת העמידה ברף התשתית העובדתית הנדרשת. עוד קבע הנשיא עמית כי אין לפרש את פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה כקובע, הלכה למעשה, מניעות נצחית של בכירי פרקליטות המדינה מעיסוק בחקירה. הנשיא עמית הוסיף וציין כי אין מקום להתעלם מחוות הדעת העדכנית ומהמסקנות שאליהן הגיעו גורמי החקירה באופן עצמאי – השוללות את מעורבותו של פרקליט המדינה. הוא הוסיף והבהיר כי העובדה שהעתירה הוגשה לאחר הודעתה של המשטרה על סיום החקירה וגיבושה של חוות הדעת העדכנית היא מרכז הכובד של טענת השיהוי הנוגעת לכך שהעותרים "המתינו לראות כיצד ייפול דבר".

31. לבסוף הנשיא עמית עמד על כך שגלגולה הנוכחי של הפרשה נובע מבחירתו של שר המשפטים להימנע משימוש בסמכותו למנות מפקח על החקירה בהתאם לפסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה. הנשיא עמית הדגיש כי אסור שהתנהלות זו של שר המשפטים תשמש בסיס לחתירה תחת מסקנות החקירה המקיפה שנוהלה בחודשים האחרונים, בפיקוח דרגים בכירים במשטרת ישראל. לשיטתו, פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה לא נועד לאפשר לשר המשפטים להשתמש בסמכותו כמנוף לחץ להשפעה על החקירה הפלילית. כן צוין כי החלטתה של היועצת המשפטית של משרד המשפטים לבחון מחדש את שאלת ניגודי העניינים על בסיס התשתית העובדתית העדכנית שהוצגה לה עולה בקנה אחד עם הדין ועם הפרקטיקה בתחום. בסיכומו של דבר, הנשיא עמית הביע תקווה כי

בכך תגיע לכלל סיום ההתדיינות הנוגעת לפיקוח על החקירה ועל ניהולה – כך שניתן יהיה לקדם את ההליך ולהביאו לידי סיום במהירות הראויה, תוך מיצוי הדין עם המעורבים.

הבקשות לקיום דיון נוסף

32. ביום 27.8.2026 הוגשה הבקשה הראשונה לקיים דיון נוסף בפסק הדין מטעם לביא, שצורפו כמשיבים לעתירה מושא ההליך דנן, ובצדה בקשה לעיכוב ביצועו. בבקשה טוענים לביא, תוך הסתמכות על דעת המיעוט של השופט מ'ינן, כי דעת הרוב בפסק הדין הופכת את הקביעות בעניין משמר הדמוקרטיה וסותרת באופן חזיתי את ההלכה שנקבעה בו. לביא טוענים כי באותו עניין נקבעה הלכה ברורה שלפיה הפיקוח על החקירה אינו בגדר רשות אלא חובה, וכי מסקנה זו עולה משלוש חוות הדעת של חברי ההרכב. לטענת לביא, הדברים אמורים גם ביחס לפסק הדין בעניין בן-חמו, שבו לשיטתם לא הייתה מחלוקת על כך שנדרש מינוי של גורם מפקח על החקירה, אלא רק על זהותו ועל הליך מינויו. לביא טוענים כי בניגוד לכך, דעת הרוב בפסק הדין קבעה כי הפיקוח על החקירה הוא בגדר רשות ולא חובה, וכי למעשה כלל לא היה צורך בפרקליט מלווה. כמו כן, לביא טוענים כי בדעת הרוב החקירה "הוכשרה לגופה" (בפסקה 51), הגם שזו שהתנהלה והושלמה ללא גורם מפקח, בניגוד לקביעות המחייבות בעניין משמר הדמוקרטיה – באופן שמצדיק לקיים דיון נוסף לנוכח הסתירה בין ההלכות.

33. לביא מוסיפים וטוענים כי פסק הדין קובע הלכות שחשיבותן, קשיותן וחידושן מצדיקים לקיים בו דיון נוסף. בהקשר זה הם מפנים להלכות הנטענות הבאות:

"הלכה שלפיה ניתן 'להסיר' מניעות שנקבעה בפסק דין חלוט מבלי שקוים ולו אחד מן התנאים שנקבעו בו; הלכה שלפיה מינוי שבית המשפט קבע כי לא ניתן לקיימו 'קם לתחייה' מאליו, באופן 'אוטומטי', בלא כל החלטה מינהלית חדשה ובלא הפעלת שיקול דעת עדכני; והלכה המפקידה את המפתח להסרת מניעותם של בכירי מערכת אכיפת החוק בידי גורם יחיד, על יסוד דיווחיה של המערכת הנחקרת עצמה" (בפסקה 7).

לפי הנטען, אלה הן קביעות שלהן השלכות רוחב חמורות על עצמאותה ועל אמינותה של החקירה הפלילית בכל מקרה שבו תימצא צמרת מערכת אכיפת החוק בניגוד עניינים, וכן על מעמדן המחייב של הלכות הנקבעות בבית משפט זה.

34. לחלופין, לביא סבורים כי יש להיעתר לבקשתם "בהינתן המגמה החדשה בפסיקתו של בית משפט נכבד זה לקיים דיון נוסף אפילו מקום שבו לא נקבעה הלכה כלל ועיקר, שעה שפסק הדין מעורר שאלות עקרוניות וחשובות הראויות להתלבן" (בפסקה 8). בעניין זה לביא מפנים לפסקי דין שבהם, לשיטתם, כך נעשה. בשולי הבקשה לביא עתרו לכך שהדיון הנוסף בענייננו יישמע במאוחד עם הדיון הנוסף העקרוני שיתקיים בעניין משמר הדמוקרטיה (דנג"ץ 54128-11-25 הנזכר לעיל).

35. בקשה שנייה לדיון נוסף בפסק הדין הוגשה באותו יום על-ידי בחרנו בחיים, שכזכור הגישו את העתירה שביסוד ההליך הנוכחי. לאמיתו של דבר, בקשתם דומה במהותה לזו שהוגשה על-ידי לביא, וגם היא לוותה בבקשה לעיכוב ביצועו של פסק הדין וכן בבקשה לאיחוד ההליך עם הדיון הנוסף העקרוני.

36. לגופם של דברים, בחרנו בחיים טוענים כי בפסק הדין נקבעו הלכות חדשות וקשות, בעלות השלכות רוחב, אשר הופכות הלכה חשובה קודמת. אף בחרנו בחיים נסמכים על דעת המיעוט של השופט מינץ, אשר מבהירה לשיטתם כי דעת הרוב עומדת בסתירה לפסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה ואינה נותנת מענה לשבר הציבורי העומד ביסודו. לטענתם, דעת הרוב בפסק הדין אינה רק יישומית, אלא הופכת לחלוטין את ההלכה שנקבעה בעניין משמר הדמוקרטיה.

37. באופן יותר ספציפי, בחרנו בחיים טוענים כי ההלכות החדשות והקשות בפסק הדין מושא בקשתם נוגעות לכמה היבטים. ראשית, הם טוענים כי קיים קושי בקביעה לפיה מינוי מפקח חיצוני על החקירה בפרשה הוא בגדר רשות ולא חובה, ובאופן כללי באפשרות לנהל חקירה בעניינם של חשדות חמורים ורגישים ללא גורם תביעתי מלווה. שנית, הם טוענים כנגד הקביעה לפיה היועצת המשפטית של משרד המשפטים היא הגורם המוסמך לקבוע שהוסרה המניעות שחלה על פרקליט המדינה, להבדיל מאשר שר המשפטים עצמו. שלישית, הם סבורים שפסק הדין הרחיב באופן מוקשה את דיני השיהוי, כך שמחדל של משיב (שר המשפטים) מוביל להשתקתו של עותר מלתקוף החלטה של גורם אחר (היועצת המשפטית של משרד המשפטים). רביעית, הם טוענים כנגד הסרת המניעות של פרקליט המדינה ללא בחינת הראיות המלאות ומבלי שמונה מפקח שיבחן אם החקירה מוצתה כראוי. ביחס לכל אחד מהיבטים אלה בחרנו בחיים מפרטים את טענותיהם המלמדות לשיטתם על קשיים שמצדיקים להורות על קיומו של דיון נוסף.

38. בחרנו בחיים מוסיפים וטוענים, כמו לביא, כי לנוכח הנסיבות החמורות שביסוד הפרשה יש מקום לקיום דיון נוסף, גם אם באופן פורמלי פסק הדין לא קבע הלכה. הם מדגישים כי על הכף מונחים לא רק כבודם וזכויותיהם של לוחמי צה"ל ומעמדה המוסרי של המדינה, אלא גם טוהר החקירה הפלילית, מראית פני הצדק ואמון הציבור בפרקליטות ובמערכת המשפט.

39. הנה כי כן, שתי הבקשות לדיון נוסף הוגשו ביום 27.8.2026 והועברו לטיפול בשעות הערב של אותו יום, בהחלטות שנתן הנשיא עמית בהתאם לסדרי העבודה הנהוגים לנוכח כהונתו של המשנה לנשיא סולברג כיושב ראש ועדת הבחירות המרכזית לכנסת ה-26. למחרת היום הוריתי על עיכוב ביצוע ארעי של פסק הדין מושא ההליך, על דרך של הקפאת המצב הקיים ביחס לטיפול בתיק החקירה על-ידי פרקליט המדינה עד למתן החלטה אחרת. כפי שהובהר בהחלטתי, זו ניתנה למען הזהירות בלבד ומבלי לנקוט כל עמדה. יצוין כי עד עתה טרם הוגשו תשובות לבקשות. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 3.9.2026 ניתנה החלטה שבה דחיתי את בקשת הפסלות שהגישו לביא לפי סעיף 77א לחוק בתי המשפט.

דיון והכרעה

40. לאחר ששקלתי את טענותיהם של המבקשים הגעתי לכלל מסקנה כי הבקשות לקיום דיון נוסף אינן מצריכות תשובה וכי דינן להידחות כבר עתה, בהתאם לסמכותי מכוח סעיף 10(א) לתקנות סדר הדין בדיון נוסף, התשמ"ד-1984. אקדים ואציין כי נתתי קדימות לטיפול בתיק זה בהתחשב בצו הארעי שניתן, אשר מעכב לעת הזו את החקירה שמוסכם על הכול כי היא עוסקת בנושא בעל חשיבות.

41. הלכה עמנו כי דיון נוסף הוא הליך חריג ויוצא דופן, השמור למקרים ייחודיים שבהם נפסקה הלכה חדשה בסתירה להלכה קודמת או הלכה שמפאת קשיותה, חידושה או חשיבותה יש הצדקה לקיים בה דיון נוסף. פסיקתו של בית משפט זה חזרה ושנתה כי הלכה כאמור צריכה לגלות עצמה על-פני הפסק באופן ברור ומפורש, לאחר שנקבעה בכוונת מכוון (ראו: דנג"ץ 36264-02-25 אבו גנימה נ' ממלא מקום נציב שירות בתי הסוהר, פסקה 9 (7.9.2025); דנג"ץ 27414-07-25 אזרחים למען הסביבה נ' השרה להגנת הסביבה, פסקה 6 (17.5.2026); דנג"ץ 31305-01-26 שפר נ' ממשלת ישראל, פסקה 30 (14.6.2026) (להלן: עניין שפר)). דרישות אלה אינן מתקיימות בענייננו כלל ועיקר. כפי שנאמר זה מכבר – והדברים יפים לענייננו כלשונם: "דעת הרוב הניבה הכרעה, אך לא

הלכה. באין הלכה, אין דיון נוסף" (דנ"ם 329/16 זלום נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 5 (4.5.2016)).

42. בחינתו של פסק הדין מושא הבקשות מלמדת כי לא ניתן להצביע על כל הלכה חדשה שנפסקה בו, ודאי לא הלכה גלויה ומפורשת העומדת באמת המידה שעשויה להצדיק דיון נוסף. הפוך בו והפוך בו, וכזאת לא תמצא. אדרבה, הנשיא עמית, שעמו הסכים השופט כבוב, הבהיר בפסק דינו כי "בשלב הנוכחי אנו נדרשים ליישום הקביעות מעניין משמר הדמוקרטיה, ומעניין בן חמו שבא בעקבותיו, על מערכת הנסיבות העדכנית שבפנינו... לצורך ההליך דנן איננו מהרהרים אחר פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה, ואיננו מערערים עליו" (בפסקאות 12-13. ראו גם שם, בפסקה 71). אף השופט מין ציין כי "באכסניה זו איננו נדרשים להתחיל את הדיון מבראשית. פוסעים אנו בתלם שהותווה על-ידי בית משפט זה ב[עניין משמר הדמוקרטיה]" (בפסקה 2) וכי "ההליך דנן אינו מהווה אפוא הליך ערעורי על פסק הדין בעניין [משמר הדמוקרטיה], וממילא אין מקום להעלות במסגרתו הרהורים אחר קביעותיו" (בפסקה 6). משמעות הדברים היא כי כלל חברי ההרכב ראו בהליך אך פן יישומי של עניין משמר הדמוקרטיה – הגם שנחלקו ביניהם לגוף הדברים. למותר לציין כי העובדה שנתגלעו חילוקי דעות בין חברי ההרכב, כשלעצמה, אינה מבססת עילה לדיון נוסף (ראו: דנג"ץ 4742/24 מגדלי גיבורים מא בע"מ נ' שרת הפנים, פסקה 14 (31.10.2024); עניין שפר, בפסקה 37).

43. אכן, השופט מין סבר כי עמדתו של הנשיא עמית סותרת את האמור בעניין משמר הדמוקרטיה ביחס לסמכותו של שר המשפטים (בפסקה 17), אך עניין זה עצמו היה שנוי במחלוקת ביניהם. יש להזכיר שהנשיא עמית הבהיר היטב כי הוא בוחן את נסיבות העניין בהתאם לפסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה. בהתאם לכך, הוא אף מתח ביקורת על כך ששר המשפטים נמנע זמן רב מלעשות שימוש בסמכותו לפי סעיף 23א לחוק המינויים בהתאם לפסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה (ראו למשל: בפסקאות 22-23 ו-69 סיפא). מכך עולה בבירור כי כנקודת המוצא לחוות דעתו שימש פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה. מעבר לדרוש אף ניתן להזכיר כי כך גם נעשה בעניין בן-חמו, כאשר בתחילת פסק דינו הנשיא עמית הבהיר: "כפי שצינתי בפתח הדיון בעל פה בעתירות, נקודת המוצא להכרעתנו בהליך דנן תחומה לקביעותיו של בית משפט זה ב[עניין משמר הדמוקרטיה]".

44. לנוכח כל האמור לעיל, אין יסוד לטענה לפיה דעת הרוב בפסק הדין מושא ההליך משנה או הופכת את פסקי הדין בעניין משמר הדמוקרטיה או בעניין בן-חמו, לא כל שכן קובעת הלכה חדשה המנוגדת להם, באופן המבסס עילה לקיום דיון נוסף.

45. לאחר שמצאנו כי פסק הדין מושא הבקשות אינו קובע הלכה העומדת בסתירה להלכה קודמת של בית משפט זה, עלינו להוסיף ולבחון אם נקבעה בו הלכה "שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה" יש מקום לדיון נוסף בה. גם לכך התשובה היא שלילית. שתי קבוצות המבקשים ניסו להצביע על "הלכות" שנקבעו בפסק הדין ושלשיתן מצדיקות לקיים בעניין דיון נוסף. אולם, כפי שהסברתי, בפסק הדין כלל לא נקבעה הלכה ברורה ומפורשת. עדות לכך ניתן אף למצוא בבקשות עצמן, אשר ניסחו את ה"הלכות" שנקבעו באופן קונקרטי ונקודתי למדי. במובן זה, הטענות שהועלו נושאות אופי ערעורי מובהק, ומכוונות במהותן נגד קביעות משפטיות הנוגעות ליישום הדין. ככאלה – כבר במישור העקרוני – הן אינן מצדיקות לקיים דיון נוסף (ראו: דנג"ץ 7903/22 נתניהו נ' התנועה לטוהר המידות, פסקה 15 (27.12.2022); עניין שפר, בפסקה 34). כידוע, גם אם בפסק הדין נפלה טעות באשר ליישום ההלכה הנוהגת, זו אינה מצדיקה לערוך דיון נוסף לגבי (ראו: דנג"ץ 7324/21 עריקאת נ' המפקד הצבאי לאזור יהודה ושומרון, פסקה 10 (31.1.2022); דנג"ץ 53325-11-25 נוקדים (אל-דוד) כפר שיתופי בע"מ נ' ראש המנהל האזרחי באזור יהודה ושומרון, פסקה 19 (5.2.2026)).

46. על כך יש להוסיף כי אין בידי לקבל את הטענות שהועלו מטעם המבקשים, לפיהן יש מקום להורות על קיום דיון נוסף גם בנסיבות שבהן לא נקבעה כל הלכה. בראש ובראשונה, עמדה זו מנוגדת להוראותיו של חוק בתי המשפט ולהחלטות רבות מספור שניתנו בבית משפט זה לאורך עשורים. אף הדוגמאות הספורות שאליהן מפנים המבקשים אינן מבססות "מגמה" כלל ועיקר, וממילא מדובר במקרים מובהקים שבהם עלה צורך "להעמיד הלכה על מכונה" באופן כללי, בין השאר בעקבות דעות סותרות שנשמעו בפסיקה ועמימות ביחס למצב המשפטי (ראו למשל: דנג"ץ 8537/18 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים, פסקה 59 לפסק דינה של הנשיאה א' חיות (24.6.2021); דנג"ץ 1601/24 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' מבקר המדינה, פסקה 6 (8.7.2024)). מכל מקום, גם אם הדבר נעשה במקרים חריגים שבחריגים – אין בכך כדי לתמוך בבקשה במקרה הנוכחי. מבלי להמעט מן הטענות בדבר חומרת הנסיבות שביסוד הפרשה, אין בכך כדי לבסס סטייה כה חדה מהחוק ומההלכה הפסוקה. המבקשים לא הצביעו על מקרים שונים שבהם התעוררו שאלות דומות המצדיקות להעמיד הלכה על מכונה, ולאמיתו של דבר, כל עניינם ממוקד במאפייני המקרה הקונקרטיים – הא ותו לא.

47. ניתן היה להסתפק באמור עד כה לצורך דחיית הבקשות. יחד עם זאת, נוכח ההשלכות החמורות שיוחסו לקביעות בפסק הדין, כמו גם לנסיבות הפרשה החריגות, אבקש להוסיף מספר הבחנות חשובות.

48. אפתח בהבהרה מושגית הנוגעת להבחנה בין מינוי גורם מפקח על החקירה לבין מינוי פרקליט מלווה לחקירה. ככלל, ליועצת המשפטית לממשלה – בהיותה ראשת התביעה כללית – סמכויות של פיקוח והכוונה ביחס להליכים פליליים, כולל בשלב החקירה (בהקשר זה ראו: בג"ץ 8987/22 התנועה למען איכות השלטון נ' הכנסת, פסקה 19 לפסק דינה של השופטת כנפי-שטייניץ (2.1.2025)). בהתאמה, החלטותיו של שר המשפטים נסבו על העברת כלל תפקידיה של היועצת המשפטית לממשלה ביחס לפיקוח על חקירתה של פרשת ההדלפה לגורם אחר, מבלי לעסוק במישרין בשאלה של מינוי פרקליט מלווה לחקירה. על כן, אין יסוד לטענה כי מינויו של פרקליט מלווה היה בגדר הכרח. סמכותו של שר המשפטים לפי עניין משמר הדמוקרטיה נסבה על מינויו של גורם מפקח בלבד (שאכן יכול היה לשקול גם את הצורך במינוי פרקליט מלווה).

49. הבחנה אחרת נוגעת להבדל בין סטייה מהלכה קודמת או שינוי שלה, לבין יישומה של אותה הלכה בנסיבות עובדתיות שונות. בהקשר זה יש לזכור כי התשתית העובדתית אשר הונחה בפני בית המשפט בעת שזה דן בעניין משמר הדמוקרטיה הייתה שונה עד מאד מזו שהונחה לפני בית משפט זה בשלבים מאוחרים יותר. מטבעם של דברים, הקביעות בפסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה נשענו על מסד עובדתי מסוים ולא כוונו להקפאת מצב נצחית שתעמוד על כנה במנותק מהתפתחויות עובדתיות.

50. המבקשים חזרו וטענו כי הגורם המוסמך לקבוע שקיימת מניעת או להסירה בנסיבות העניין הוא שר המשפטים. הדברים אינם מתיישבים עם חוות דעתה של השופטת וילנר בעניין משמר הדמוקרטיה שקבעה בעניין זה כך: "אכן, קביעה כי נושא משרה מנוע מלעסוק בעניין מסוים מסורה ככלל ליועץ המשפטי של המשרד הרלוונטי. ברם, החלטת השר בענייננו ניתנה לאחר שניתנה חוות דעתה בנושא של היועצת המשפטית למשרד המשפטים, וממילא אין עוד רלוונטיות לטענה זו" (שם, בפסקה 43). אם כן, פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה ייחס משקל לעובדה שהחלטתו של שר המשפטים נשענה על חוות דעת משפטית, ובכל מקרה – לא ניתן לומר שפסק הדין הפקיד בידי השר את שיקול הדעת באשר לקביעת המניעות עצמה. אדרבה, פסק הדין בעניין משמר הדמוקרטיה ביקש לקבוע סייגים ברורים להתערבות הפוליטית בחקירה, באותם מקרים שבהם חל סעיף 23א

לחוק המינויים. עמדתם של המבקשים חותרת למעשה תחת סייגים אלה על דרך הפקדת הסמכות בידי שר המשפטים, אף בניגוד לחוות הדעת העדכנית של היועצת המשפטית למשרדו.

51. מבלי לפרט, אציין גם כי איני סבורה שפסק הדין מושא הבקשות לדיון נוסף כלל קביעות משמעותיות בעלות השלכות רוחב הנוגעות לדיני השיהוי, לדיני ניגוד העניינים או לחובה להניח תשתית עובדתית לקבלת החלטות מינהליות. בסוגיית השיהוי דעת הרוב של הנשיא עמית לא פקדה על העותרים את מחדלו של שר המשפטים אלא את מחדלם שלהם: הימנעותם מלעמת את שר המשפטים עם הצורך במינוי גורם מפקח במשך תקופה ארוכה, ונקיטת הליכים בעניין רק לאחר שניתנה חוות הדעת העדכנית מטעם היועצת המשפטית של משרד המשפטים. בכל הנוגע לדיני ניגוד העניינים והחובה להניח תשתית עובדתית אפשר לומר כי דווקא המבקשים הם אלה שמבקשים לחדש – בכך שלגישתם יש להוסיף ולהחיל חומרות שחלף זמן, בהתעלם מהתשתית העובדתית שהשתנתה בינתיים. למעשה, אילו היועצת המשפטית של משרד המשפטים לא הייתה חוזרת ובוחרת את חוות דעתה בהתאם לנסיבות המשתנות וכשהדבר הובא לפתחה – או אז היה נופל פגם בפעולתה (להרחבה, ראו: דפנה ברק-ארז משפט מינהלי כרך א 206-210 ו-443 (2010)).

52. לבסוף, לא מצאתי בסיס לטענה כי יש לאחד את הדיון במקרה זה עם הדיון הנוסף שעתיד להתקיים בעניין משמר הדמוקרטיה (דנג"ץ 54128-11-25). ההחלטה על הדיון הנוסף באותו עניין שניתנה ביום 4.12.2025 הוגבלה במפורש להיבטים העקרוניים של פסק הדין, להבדיל מאשר יישומם ביחס לחקירת ההדלפה. לעומת זאת, ההליך דנן עוסק כל כולו בפרשה הקונקרטית. בקשת האיחוד כמוה כהחזרת הסוגיה הפרטנית לדיון "בדלת האחורית". מעקף מסוג זה לא ניתן לאפשר, וממילא אין לו הצדקה.

53. אם כן, הן בחרנו בחיים והן לביא לא הניחו בסיס בדיון לטענות כי יש לקיים דיון נוסף בפסק הדין, ובקשותיהם נדחות. הצו הארעי שניתן מבוטל בזאת. במכלול הנסיבות ומשלא הוגשו תשובות, אין צו להוצאות.

54. סוף דבר: יש לקוות כי בשלב הנוכחי ניתן יהיה לקדם את השלמת הטיפול בפרשה כפי שמתחייב מן הדין.

ניתנה היום, כ"ו אלול תשפ"ו (08 ספטמבר 2026).

דפנה ברק-ארז
שופטת